

**SERGEJ POLUNIN,**  
**NEJSLAVNĚJŠÍ TANEČNÍK SOUČASNOSTI,**  
**DOBÝVÁ HOLLYWOOD**

# LETEC

TEXT MAREK GREGOR  
FOTO NGUYEN PHUONG THAO

**SERGEJ POLUNIN (27)**

je dnes globální superstar. Už v devatenácti se stal hlavním tanečníkem Královského baletu v Londýně, jenže tuhle vyhlášenou scénu ani ne po třech letech opustil. I když svá veřejná vystoupení omezil na minimum, stále se vznáší nad pódiem s takovou lehkostí, že publikum žasne údivem. Vydobyl si mnoho přezdívek: „Bad boy“, „James Dean baletu“, „Ztělesnění skoku mimo osu“. Poslední rok si začíná plnit další sen – herecký; právě dotočil film *Vražda v Orient expresu* v režii Kennetha Branagha, kde hraje po boku Johnnyho Deppa, Michelle Pfeifferové nebo Penélope Cruzové.





„Ruský znak  
na hřbetu pravé  
ruky jsem si  
rozškrábal těsně  
před občanskou  
válkou na Ukrajině,  
jako bych měl  
tušení, co přijde.  
Ten ukrajinský  
na levou ruku jsem  
si vytetoval až  
později.“





## ROZHOVOR

**VĚTŠINOVÉ PUBLIKUM** jej zaregistrovalo až koncem roku 2014 v klipu k písničce irského zpěváka Hoziera *Take Me To Church* v režii fotografa Davida LaChapella. Úžasné skoky a piruety tehdy čtyřadvacetiletého potetovaného a zjizveného tanečníka mají dnes na YouTube téměř 20 miliónů zhlédnutí. Paradoxně až pak si jej všimla BBC a souhlasila s koprodukcí životopisného dokumentu *Dancer*, který se koncem května dostane i do českých kin.

Polunin se narodil v devětaosmdesáté roce v ukrajinském městě Cherson na břehu Černého moře do ruskojazyčné rodiny. Ve třinácti jej přijali ke studiu baletu na Královské akademii v Londýně, téměř okamžitě se o něm začalo mluvit jako o budoucí hvězdě. V devatenácti se stal prvním tanečníkem Královského baletu - nejmladším v celé historii souboru. O necelé tři roky později jej ale opouští a média píšou o jeho divokém životním stylu, plném večírků, alkoholu a kokainu. On sám koneckonců přiznává, že se před vystoupením občas posilňuje nejrůznějšími substancemi: „Necítím pak bolest, dostanu se do rauše a často si ani nepama-

FOTO BASA WHARTON (4x)



tuji, jak představení probíhalo,“ vypráví bezelstně v dokumentu natáčeném mezi lety 2012–2016. Před dvěma měsíci mělo v britské metropoli premiéru ambiciózní představení *Project Polunin*, na němž spolupracoval i se svou životní partnerkou, primabalerínou Natalijí Osipovovou. Pražskému publiku se představil 1. května v Národním divadle v programu *Dancer Live*.

**Pocházíte z Ukrajiny, dlouho jste žil a pracoval v Londýně, pak přišlo angažmá v Rusku. Hodně času trávíte v Los Angeles, právě jste se vrátil z turné po Japonsku. Kde se cítíte doma?**

Víte, že ani nevím. Často se vracím do Londýna, ale přesto, že to město baví a pokaždé ohromuje, nepovažuji je za svůj domov. Takže, když se ptáte, nejbliže mi je asi Ukrajina.

**Poté, co jste v roce 2012 ukončil angažmá v Královském baletu v Londýně, jste tančil rok a půl v Moskvě a v Novosibirsku. Nakonec jste odešel jen těsně před anexí Krymu ruskými vojsky. Na hřbetě jedné ruky máte vytetovaný znak Ruska, na druhé Ukrajiny...**

Ruský znak jsem si rozškrábal těsně před tím, než se to stalo, jako bych měl tušení, co přijde. Ukrajinský jsem si vytetoval až poz-

ději. Každopádně si myslím, že je na čase, aby si obě země byly opět blízké.

**To bude asi nějakou dobu trvat...**

Máte pravdu. Já bych rád pomáhal navazovat spojení. V Rusku znám vlivné osobnosti. V Novosibirsku, kde jsem nějaký čas žil, má umělec - zvláště díky baletu - privilegium, že se setkává s lidmi, kteří se spolu běžně nebaví. Mluvíte se šéfem policie, šéfem mafie, šéfem největší továrny, vlastně s každým, kdo má moc... Na Ukrajině moc konexí nemám, zatím... Proto se tam chystám zpátky.

**Na ruskou rozpínavost máme i my tady, v Česku, celkem čerstvé vzpomínky. Neuplynulo ještě**



**TAKE ME TO CHURCH** Momentka z tanečního videa, které má za necelého dva a půl roku téměř 20 miliónů zhlédnutí



Slavnostní uvedení filmu **DANCER** v pražském Národním divadle doplnil Polunin o dvě pětiminutová taneční vystoupení (snímky pocházejí z jevištní verze *Take Me To Church*)



**NEKUTEČNÉ,  
VÁM MŮŽE  
ŽIVOT  
TAK MALÁ  
JAKO JE  
MINUTOVÝ KLIP.**

toletí od doby, co nás -  
tským vedením - okupo-  
ka Varšavské smlouvy.  
byl zděšen, když na vý-  
rajiny začala válka?  
ím z ruský mluvící čas-  
úplně stejní lidé jako ti  
Navíc si myslím, že tře-  
zi Ruskem a Amerikou  
š velký rozdíl. Jsem silně  
n, že bychom měli zrušit  
navuže mě všude před-  
a, a když někam přijedu,  
o, jak se tomu říká, zda  
ská republika, Rusko,  
nebo USA...

se sice v Londýně ne-  
na, ale s partnerkou, só-  
álovského baletu Nata-  
ovou, tam žijete. Co vy

Opět se stalo něco jiného, než jsem si přál. Vlastně všichni z mého okolí jsou z toho nešťastní. Zkuste porovnat zázemí, jež má baletní umění na různých místech světa. V dokumentu BBC *Dancer* se zmiňujete, že tanečníci v Londýně si nemohou dovolit najmout byt, že bydlí po čtyřech pěti lidech...

Když jsem tancoval v Londýně, nikdo z nás si nemohl dovolit jít ani na pořádnou večeři. Makal jsem jak zvíře. Byl jsem sólista a nemohl jsem si pořídit auto, o extravagantních věcech nemluvě. Stejná situace začíná být i v Rusku. Dříve tam bylo běžné, pokud jste byli ve stálém angažmá, že jste dostali byt. Jenže celoživotní kontrakty se ruší, smlouvy se prodlužují jen na jeden rok, včetně Velkého a Stanislavského divadla. Žít v Rusku jako umělec není vůbec jednoduché. Podobně jako když tančíte v Královském baletu. V mé době tam tanečníci brali tisíc liber měsíčně, já pak první rok jako sólista dva a půl tisíce. ;

**Byla tohle hlavní příčina, proč jste z Královského baletu odešel?**

Ano i ne. Já se zase až tak moc o peníze nestaral, byl jsem mladý a moc jsem jich nepotřeboval. Při-

šlo mi ale divně, že tanečníci nejsou častěji vidět v televizi. Říkal jsem si, proč se neobjevují třeba v reklamách? Myslím, že to je dané baletní politikou. Pořád do nás hustili, že agenti jsou špatní lidé, že z nás budou jen vysávat peníze. O světě baletu dnes rozhoduje několik málo ředitelů baletních domů. A kdo jiný by se měl zastat našich zájmů než naši agenti. Když nejste výrazněji vidět v médiích, nevyděláváte dost peněz, a tudíž vás mohou lépe ovládat. Myslím, že nejen vzhledem k času strávenému přípravou by si tanečníci zasloužili podobné ocenění jako například herci, o sportovcích nemluvě. Tohle už cítím delší dobu, ale že to musím změnit, mi došlo, až když jsem si povídal s Davidem LaChapellem. Ptal se mě: „Jak je možné, že nemáš svého manažera? Třeba operní pěvci mají své agenty v různých zemích, proč by je neměli mít i taneční hvězdy?“ Proto jsem před nedávnem dal dohromady vlastní projekt...

**... myslíte Project Polunin?**

Ano. Dostával jsem se dokonce do střetu s vlastními lidmi. Říkali mi: „Co to děláš, proč chceš tanečnickům platit víc, když je běžné jim dávat 300 liber týdně.“ Ano, je

to sice standard, ale proto si také nikdo z hvězdných tanečnicků ani na konci kariéry nemůže dovolit pořídit vlastní byt.

**Project Polunin měl v Londýně premiéru předminulý měsíc. Jde i o váš návrat na londýnská taneční pódia po pěti letech. Když jste odešel, psalo se o vás, že se chováte nezřízeně, že jste nespolehlivý. Jak vás nyní přijali?**

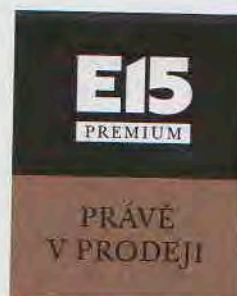
Osobně mi šíleně pomohlo video *Take Me To Church*. Předtím o mně šly dost divné řeči.

**Je známo, že umělci dokážou být divoci. A promotéry i publikum to přitahuje.**

Jenže to se netýká baletního světa. Pokud se tak chováte, jdete proti systému. Lidé, kteří baletní dění organizují - tedy ředitelé scén -, dělají to, co je dobré pro ně, ne to, co je dobré pro vystupující. Dvě hodiny poté, co jsem mluvil s ředitelem Královského baletu, vydali prohlášení, že jsem nespolehlivý - v momentě, kdy jsem si ještě ani pořádně neuvědomil, že odcházím... Navíc mi po těch mnoha letech v Británii nechali zrušit vízum, což pro mě byl, jako pro cizince mimo Evropskou unii, hodně velký problém. Najednou jsem byl bez povolení k pobytu v zemi, →



**Jak bude vypadat metropole za 20 let**



Zakoupíte ve všech prodejnách Geco a Relay.

OBJEDNÁVEJTE  
I PŘES  
SMS!



POŠLETE SMS NA ČÍSLO 902 11 VE TVARU:  
REALITY JMÉNO PŘÍJMENÍ ADRESA MĚSTO PSČ

Cena každé přijaté SMS je 99 Kč vč. DPH (zahnuje poštovné i balné). Provazuje CN INVESTI, a. s., infolinka 296 303 199 ve všední dny 8-16 hod. info@cninvest.cz www.platmobilem.cz.



kde jsem žil skoro deset let. Myslel jsem si, že půjdu do New Yorku, jenže tam se těch zkazek o mé osobě lekli, až jsem byl nakonec rád, že jsem dostal angažmá v Rusku. I teď v Japonsku se mě na to ptali, přitom zároveň říkali: „Vy jste dokonale profesionální.“ Je to divný polosvět.

**V závěrečné části představení Project Polunin tančíte s Natalijí Osipovovou v choreografii nazvané Narcis a Echó. Je o vás?**

To si myslela londýnská kritika. Po pravdě, nešlo ani o můj nápad. Celé představení je postaveno na myšlence, že různí umělci si plní vlastní přání. V případě starořeckého příběhu *Narcise a Echó* si takovéhle přání splnil Ilan Eskeri (londýnský skladatel, spolupracoval například s Davidem Gilmourem, Annie Lennox nebo Amonem Tobinem, je autorem hudby k dokumentům Davida Attenborougha, v současnosti připravuje velký baletní projekt s Poluninem a LaChapellem; pozn. red.), který už dlouhou dobu toužil na tohle téma složit hudbu. Celý projekt vznikl dost těžce, protože najednou muselo pracovat pohromadě hodně eg. Opravdu, nesmějte se, dát dohromady tolik eg, aby dohromady perfektně šlapala, je snad nejtěžší věc, kterou jsem v životě organizoval.

**Jak velké ego má David LaChapelle?**

Možná mi nebudete věřit, ale vůbec mi jako egomaniak nepřišel, i když všichni kolem se ho strašně báli. Naše spolupráce vznikla díky mé manažerce Gabriele Tana a spolupracovníkovi Davida LaChapelle Miloši Harajdovi na Davidově vernisáži v Londýně 2014, když je napadlo, že by bylo dobré společně natočit taneční klip k písni *Take Me To Church*.

**Moment, kdy vám LaChapelle v londýnském hotelu Claridge's nabídl spolupráci, jste oglosoval: „Byl jsem úplně na dně a ztracený. Bylo to temné období mého života. Balet jsem nenáviděl a věděl jsem, že tohle bude můj poslední tanec. O tom nebylo pochyb.“ A najednou vás světově proslulý fotograf pozval na natáčení na havajský ostrov Maui...**

Byl skvělý, spolupráce s ním byla vlastně šíleně jednoduchá. Přesně uměl naslouchat potřebám tanečnicka. Jsme spolu v častém kontaktu. Naše názory jsou pro druhého důležité.

**Byl LaChapelle tou osobou, jež vám v Los Angeles otevřela dveře**



Sergej Polunin a Natalija Osipovová v Londýně při premiéře Projectu Polunin začátkem března 2017, mimochoodem i na následující termíny beznadějně vyprodaném. Jíž o rok dřív Polunin pro britský list Guardian o Osipovové řekl: „Protančil bych s ní celý život.“



**TETOVÁNÍ**  
Motivů má Polunin na celém těle desítky. Vedle ruského a ukrajinského státního znaku například starou indickou svastiku na hrudi, na jednom rameni obrázek svého idolu Mickeyho Rourka a na druhém Jokera.

**k hollywoodským filmovým producentům?**

Spíše to byl fakt, že se mnou natočil zmíněné video *Take Me To Church*. Tenhle klip mi fakt pomohl. Na večírcích v Hollywoodu se mi najednou stávalo, že za mnou přišel nějaký slavný režisér nebo herec a povídá: „Šíleně rád vás vidím, žena mi říkala o vašem klipu.“ Stejně to bylo i v Londýně, kde mě najednou opět začali akceptovat. A ozvali se z BBC, že by

se chtěli podílet na již rozdělaném filmu *Dancer*. Je to vlastně neuvěřitelné, jedna takhle malá věc, jako je čtyřminutový klip, a co se najednou stane...

**Nedávno jste dotočil film s Johnnym Deppem. Jaké to je, vyměnit svět baletních jevišť za svět filmových kamer?**

Film je úžasné médium. Když jsem opouštěl Royal Ballet, položil jsem si přirozenou otázku, co dál? Nechtěl jsem být vnímán jen jako

FOTO PROFIMEDIA.CZ

tanečník. Už asi před pěti lety mi Gabriela, producentka filmu *Dancer*, nabídla, že mi zařídí hereckou školu, ale já se ještě nechtěl úplně vzdát taneční kariéry. Až nyní, asi před půl rokem, se objevila tahle šance, vlastně jakoby odnikud... Dokonce jsem natáčel hned dva americké filmy ve stejný čas. Těžko říct, který je lepší. V prvním, *Červené volavce* s Jennifer Lawrenceovou v hlavní roli, jsem hrál tanečnicka. Současně mě oslovil Kenneth Branagh k natáčení filmu *Vražda v Orient expresu* (nová verze mnohokrát zfilmované detektivky Agathy Christie, jež bude mít premiéru na podzim letošního roku; pozn. red.) s Johnnym Deppem. Mě, který si sice hrozně přál být hercem, ale neměl žádnou průpravu. První den přijdu na plac a hned v úvodní scéně, jež se točila ve vlaku, sedí na-

**KDYŽ SE NIC NEDĚJE, JE TO ZA TREST. POTŘEBUJU BÝT POŘÁD NĚČÍM ZAMĚŠTNÁN, ZA NĚCO BOJOVAT...**

proti mně Willem Dafoe, vedle mě Derek Jacobi, kousek dál Michelle Pfeifferová, za mnou Penélope Cruzová. Neměli ani ánung o tom, že to je má první opravdová filmová scéna! Tyhle legendy! Kenneth prostě řekl: „Jedeme!“ Tak jsem hrál, bez přípravy. Jako když vás hodí jako čtyřleté dítě do vody a řeknou: „Plav!“ Až tady mi došel ten obrovský rozdíl mezi baletem a filmovým herectvím, kde každý sebemenší pohyb znamená šílené moc.

**Snad jediným proslulým tanečníkem, který se prosadil na filmovém plátně, byl Michail Baryšnikov.**

Ale on byl pořád tanečníkem. Já si přeji, abych jednou nebyl považován za tanečnicka, jenž hraje, ale abych se stal opravdovým hercem... Už mi přišla další skvělá nabídka. Hraní mě dělá šťastným, stejně jako mě naplňuje pomáhat rozvoji baletního, snad se na mě nebudete zlobit, když použiji výraz průmyslu.

**Říkáte, že herectví vás činí šťastným. Z čeho jste nešťastný?**

Když se nic neděje, to je za trest. Když nemám jeden den co dělat, jsem v depresi. Potřebuji být pořád něčím zaměstnán, za něco bojovat...